

Brise d'Ostende

de zeewind wiegewaait
penseelt onzichtbaar zout op lippen
ik volg de rookpluim van een stipjesboot
mijmer mee tot aan de einder

kijk daar
gaanderijen kinderen op weg
naar vorst op paard
vandaag ben ik de koning
tuur het strand af
naar een lieflijke hoogheid voor ons zandkasteel

55

propjeswolken borstelen het staketsel
golven in de maat
grotesk orkest
meeuwige krijsen
zandgejoel

kijk daar
de bonte stoetendijk zwelt aan!
de vloed rukt op!
hij laat
galant
een reepje strand voor uren
tot
stad en ik
in bad van blauw
samen ademen

eens stond ik op het strand
en verlangde naar de bergen
een hoogte
al was het slechts voor even

eens was ik in Tirol, godbetert
en voelde mij opgeslokt
ingesloten
ik rook de hele tijd de zee
dat zilte
dat er niet was

59

ooit was ik in Parijs, zoals zovelen
slenterende dagen vol oh's en ah's
maar ik dacht de hele tijd aan een bos
een houtvuur bij volle maan
daar ver vandaan

nu lig ik hier bij jou
jij slaapt
ik adem
kijk
je warme hand stil op mijn dij
en ik
wil van geen wijken meer weten

je liep verloren
in de wereld die jij kende
maar jou nooit echt heeft gekend

voor wie niet aandachtig keek
stond je nog rechtop
het hoofd almaar zwaaiend
van ja en nee
te vroeg bijna kniediep
in de mazen van het leven

62 niemand zal het ooit weten
 maar als ik aan je denk
 tel ik al jouw vlinders
 op één hand